

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 17 września 2012 r.

DOLiS/DEC-868/12 [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2000r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.), art. 12 pkt 2, art. 22 i art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana M. K., zam. w Ż., na przekazanie jego danych osobowych przez C Bank Polska S.A. (poprzednio: L Bank S.A.) na rzecz K S.A.

odmawiam uwzględnienia wniosku

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, zwanego dalej także GIODO lub Generalnym Inspektorem) wpłynęła skarga Pana M. K., zam. w Ż., zwanego dalej Skarżącym, na przekazanie jego danych osobowych przez L Bank S.A. (obecnie C Bank Polska S.A.) na rzecz K S.A. Skarżący zakwestionował istnienie swojego zadłużenia wobec L Bank S.A. i w związku z tym poddał w wątpliwość legalność udostępnienia przez ten bank jego danych osobowych K S.A. Skarżący wniósł o przywrócenie stanu zgodnego z prawem poprzez usunięcie uchybień, tj. „cofnięcie spółce K S.A. zgody na przetwarzanie moich danych osobowych”. Jak wskazał Skarżący, mimo że dokonał wcześniejszej spłaty całości kredytu zaciągniętego w L Bank S.A. oraz odwołał „zgodę na przetwarzanie przez L Bank S.A. oraz podmioty związane z nim umową, za pośrednictwem których realizuje umowy moich danych osobowych oraz danych stanowiących tajemnicę bankową również po wygaśnięciu zobowiązań, wynikających ze wszystkich umów zawartych dotychczas z L Bank S.A.”, nadal otrzymywał od banku informacje o posiadanym przez niego zadłużeniu, a ostatecznie pismo z firmy windykacyjnej K S.A. stanowiące wezwanie do zapłaty powstałej wobec L Banku S.A. zaległości.

W toku postępowania przeprowadzonego w sprawie przez GIODO L Bank S.A. wyjaśnił: „Bank potwierdza, że dnia [...]01.2007 r. Pan M. K. (dalej: Skarżący) dokonał wpłaty kwoty w wysokości [...] zł na konto rachunku kredytowego z tytułu zaciągniętego zadłużenia. Jednakże wbrew twierdzeniem Skarżącego kwota ta nie zamykała kredytu, którego należność na dzień dokonania wpłaty wynosiła [...] zł ([...] kwota kapitału + rata kredytu). Stąd też wynikały późniejsze wezwania Banku do uiszczenia różnicy wynikającej z niedopłaty. Skarżący jednak nie uznał roszczeń Banku, w związku z czym Bank na podstawie umowy zawartej z przedsiębiorcą K S.A., zlecił przysługującą mu wobec Skarżącego wierzytelność do windykacji”. Wskazano, że L Bank S.A. i K S.A. łączy umowa zlecenia z dnia [...]

kwietnia 2009 r. Na podstawie jej § 1 ust. 1 K S.A. zobowiązał się do wykonywania czynności faktycznych w postępowaniu przedsądowym, zgodnych z przepisami prawa, zmierzających do zapłaty przez dłużnika należności przysługujących L Bank S.A. Na podstawie § 2 ust. 2 tej umowy ww. bank powierzył K S.A. przetwarzanie danych osobowych dłużników w zakresie niezbędnym do wykonania umowy, a K S.A. zobowiązał się do ich przetwarzania zgodnie z wymogami wynikającymi z przepisów o ochronie danych osobowych, w szczególności do ich należytego zabezpieczenia.

Decyzją administracyjną z dnia 16 września 2009 r. (znak: DOLiS/DEC-923/09/[...]) Generalny Inspektor odmówił uwzględnienia wniosku.

Skarżący we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i „nakazanie spółce L BANK przywrócenie stanu zgodnego z prawem poprzez usunięcie uchybień – cofnięcie spółce K S.A. zgody na przetwarzanie moich danych osobowych, ewentualnie uchylenie zaskarżonej decyzji i zawieszenie postępowania”. Skarżący podniósł: „na wstępie uzasadnienia Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych stwierdza, że na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonał jedynie oceny legalności przetwarzania danych osobowych natomiast rzekomo nie badał istnienia lub nieistnienia wiarygodności, ani słuszności i zakresu podnoszonych przez L BANK S.A. roszczeń cywilno-prawnych wobec mnie jako skarżącego. W dalszej jednakże części uzasadniania Inspektor a priori zakłada, że moje zobowiązanie wobec banku istnieje i z tych też względów przetwarzanie przez L BANK S.A. moich danych osobowych znajduje prawne uzasadnienie w art. 23 ust. 1 pkt. 2, 3 oraz 5 ustawy. Tym samym Inspektor przekroczył swoje kompetencje bowiem rozstrzygnął zagadnienie wstępne, które jak sam wskazuje winno być rozpatrywane przez sąd powszechny”. Według Skarżącego GİODO powinien postępowanie zawiesić do czasu rozstrzygnięcia kwestii istnienia lub nieistnienia jego zadłużenia przez sąd powszechny. Skarżący wskazał, że w dniu [...] września 2009 r. wniósł do sądu pozew w tej sprawie. Generalny Inspektor wezwał Skarżącego do jednoznacznego wskazania, czy wnosi o zawieszenie postępowania odwoławczego w sprawie, a wobec braku odpowiedzi organ pozostawił bez rozpoznania wnioski o zawieszenie postępowania.

Decyzją administracyjną z dnia 14 stycznia 2010r. (znak: DOLiS/DEC-27/10/[...]) Generalny Inspektor utrzymał w mocy decyzję z dnia 16 września 2009 r. (znak: DOLiS/DEC-923/09/[...]).

Pan M. K. w skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na decyzję organu z dnia 14 stycznia 2010r. wniósł o uchylenie tej decyzji w całości i utrzymanie jej w mocy decyzji z dnia 16 września 2009 r., zarzucając jej naruszenie:

- 1) prawa materialnego, tj. art. 23 ust. 1 pkt 2,3 i 5 oraz art. 31 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) w zw. z art. 6a ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 ze zm.) przez błędne ich zastosowanie i uznanie, że nie doszło do naruszenia zasad ochrony danych osobowych Skarżącego przez przekazanie jego danych osobowych przez L Bank S.A. spółce K S.A., podczas gdy prawidłowa analiza stanu faktycznego i prawnego prowadzi do wniosku przeciwnego,
- 2) przepisów postępowania tj. art. 7, art. 80 oraz art. 107 § 3 Kpa przez wskazanie błędnej podstawy prawnej rozstrzygnięcia oraz ustalenie faktu istnienia zobowiązania Skarżącego wobec L Bank S.A. na podstawie tylko i wyłącznie wyjaśnień ww. spółki.

W uzasadnieniu ww. zarzutów Skarżący wskazał, że Generalny Inspektor oparł rozstrzygnięcie na hipotetycznym założeniu istnienia zobowiązania, a nie na prawidłowo ustalonym stanie faktycznym popartym dowodami, czym przekroczył swoje kompetencje, bo rozstrzygnął zagadnienie wstępne, które winno być rozpatrywane przez sąd powszechny. Według Skarżącego, gdy rozstrzygnięcie sprawy zależy od ustalenia istnienia lub nieistnienia zobowiązania wynikającego z umowy i gdy między stronami

istnieje spór co do tego faktu, organ winien postępowanie zawiesić do czasu rozstrzygnięcia tej kwestii w postępowaniu sądowym. Skarżący podniósł, że „informował organ o wniesieniu pozwu o ustalenie do Sądu Rejonowego dla W.”. Wskazał, że „Sąd wydał w sprawie wyrok ustalając, że zobowiązanie skarżącego względem L Bank S.A. wynikające z umowy nr [...] wygasło z dniem [...] 02.2007 r., a więc z dniem całkowitej spłaty kredytu przez skarżącego, czemu przeczył niesłusznie z resztą L Bank. Tym samym nie było podstaw do uznania legalności przetwarzania danych przez L Bank na podstawie art. 105 a ust. 3 Prawa bankowego, bowiem postępowanie sądowe wykazało, że skarżący wykonując swoje zobowiązanie wynikające z umowy kredytu nr [...] wykonał je w całości, jak również, że nie dopuścił się zwłoki powyżej 60 dni w spełnieniu swojego świadczenia”.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. wyrokiem z dnia [...] lipca 2010 r. (sygn. akt II SA/Wa 539/10) uchylił zaskarżoną przez Pana M. K. decyzję GODO z dnia 14 stycznia 2010 r. (znak: DOLiS/DEC-27/10/1591,1598,1602) i poprzedzającą ją decyzję organu z dnia 16 września 2009 r. (znak: DOLiS/DEC-923/09/33710,33715,33721). Według sądu „kluczowym dla podejmowanego przez organ ochrony danych osobowych rozstrzygnięcia było ustalenie, czy zobowiązanie M. K. względem L Banku S.A., wynikające z zawartej w dniu [...] stycznia 2006 r. umowy kredytu o nr [...], na dzień wydania decyzji nadal istniało, czy też już wygasło (czy umowa ta została zrealizowana). Ustalenia w tym przedmiocie nie leżały jednak w gestii GODO, ponieważ – jak słusznie przyznał sam organ – sprawa istnienia lub nieistnienia ww. wierzytelności oraz związana z tym zasadność podnoszonych przez L Bank S.A. wobec skarżącego roszczeń cywilnoprawnych, należą do właściwości sądu powszechnego. Niewątpliwie kwestia ta stanowiła zatem zagadnienie wstępne, którego rozstrzygnięcie powinno było poprzedzać rozpatrzenie niniejszej sprawy, zważywszy że o całkowitej spłacie kredytu skarżący informował organ ochrony danych osobowych już od chwili wszczęcia postępowania. W związku z takim oświadczeniem skarżącego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych był więc zobowiązany, zgodnie z art. 97 § 1 pkt 4 kpa, zawiesić z urzędu postępowanie w sprawie i w trybie art. 100 § 1 kpa wezwać M. K. do wystąpienia w oznaczonym terminie do właściwego sądu powszechnego z pozwem o ustalenie istnienia bądź nieistnienia jego zobowiązania względem L Banku S.A., wynikającego z zawartej umowy kredytu. Tymczasem GODO postępowania nie zawiesił i – pomimo braku przesłanek do stosowania art. 100 § 2 kpa – organ załatwił sprawę, rozstrzygając zagadnienie wstępne we własnym zakresie, czym naruszył przywołany przepis. (...) na etapie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (...) skarżący podniósł, iż w dniu [...] września 2009 r. złożył w Sądzie Rejonowym dla W. pozew w przedmiotowej kwestii, a więc dodatkowo wykazał (i to bez wezwania) fakt wystąpienia do właściwego Sądu w tej sprawie, wnosząc jednocześnie o zawieszenie postępowania administracyjnego. Naruszenie przez GODO art. 100 § 2 kpa ma podwójne znaczenie prawne, albowiem organ zastosował ten przepis przy braku przesłanek w nim określonych (...), a rozstrzygając zagadnienie wstępne na jego podstawie, przyjął odmienną ocenę, niż uczynił to właściwy sąd powszechny – Sąd Rejonowy dla W., który prawomocnym już wyrokiem z dnia 8 grudnia 2009 r. o sygn. akt I C 622/09 (a więc zapadłym na ponad miesiąc przed wydaniem zaskarżonej decyzji) ustalił, że zobowiązanie M. K. względem L Banku S.A., wynikające z umowy kredytu z dnia [...] stycznia 2006 r. o nr [...], wygasło z dniem [...] lutego 2007 r.”.

Naczelnny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 21 października 2011 r. (sygn. akt I OSK 1806/10) oddalił skargę kasacyjną GIODO od ww. wyroku WSA. Sąd stwierdził: „(...) kwestią istotną dla rozpoznania wniosku M. K., który domagał się zaprzestania przetwarzania jego danych osobowych, było ustalenie czy L Bank S.A. miał prawo do przekazania firmie K S.A. danych osobowych M. K. (...) rozstrzygnięcie sprawy zależało od tego, czy istnieje zobowiązanie M. K. wobec Banku. Było to zatem zagadnienie wstępne, skoro Bank swoje prawo do przekazania danych osobowych, celem egzekucji należności, wywodził z faktu istnienia zobowiązania. Jeśli idzie o postępowanie toczące się przed Generalnym Inspektorem w I instancji, to w sprawie istniały rozbieżne oświadczenia stron i zawarta między nimi umowa o kredyt, jednak już w postępowaniu odwoławczym wiadomym było, iż M. K. wystąpił do sądu powszechnego o ustalenie istnienia bądź nie zobowiązania, w którym to postępowaniu przed wydaniem decyzji odwoławczej wyrok zapadł. Działając w II instancji, Generalny Inspektor miał zatem obowiązek poczynienia ustaleń w kwestii wyniku postępowania toczącego się przed sądem powszechnym i rozstrzygnięcia sprawy w zależności od tego co orzekł ten sąd. Organ jednak nie dokonał żadnych ustaleń, a skutkowało wydaniem decyzji bez wiedzy dotyczącej istnienia umowy, na którą powoływał się Bank. Zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. z dnia 8 grudnia 2009 r. – prawomocnego z dniem 23 lutego 2010r. – zobowiązanie M. K. względem L Bank S.A. wygasło z dniem [...] lutego 2007 r., nie było zatem umowy między tymi podmiotami, z której wynikałoby uprawnienie Banku do przekazania danych osobowych M. K. firmie K. Nie zawieszenie zatem postępowania do czasu uprawomocnienia się wyroku w sprawie zobowiązania, zapadłego przed wydaniem decyzji w drugiej instancji, spowodowało, że Generalny Inspektor, jak to podkreślił Wojewódzki Sąd, sam rozstrzygnął kwestię istnienia zobowiązania, do czego nie był uprawniony, a nadto uczynił to w sposób odmienny, aniżeli sąd powszechny do tego powołany, skoro uznał, że strony łączy umowa, z której wynika zobowiązanie M. K. wobec L Bank S.A. Zasadnie zatem Wojewódzki Sąd Administracyjny uchylił decyzje wydane w obu instancjach, a skargę kasacyjną należało oddalić jako nieusprawiedliwioną”.

Po zwrocie akt sprawy przez WSA w Warszawie Generalny Inspektor, mając na względzie treść cytowanych wyroków sądów administracyjnych, zwrócił się do L Bank S.A. oraz K S.A. o złożenie w sprawie pisemnych wyjaśnień i dowodów na ich potwierdzenie.

K S.A. w piśmie z dnia [...] lutego 2012 r. podała, że nie przetwarza danych osobowych Skarżącego w celach związanych z dochodzeniem od niego roszczeń. Wskazano, że dane te były przetwarzane przez tę spółkę „w zakresie i celu opisanym w odpowiedzi z dnia [...] czerwca 2009 r. w ramach postępowania toczącego się pod sygnaturą: [...], natomiast na dzień dzisiejszy Spółka nie przetwarza danych osobowych Skarżącego w celu windykacyjnym”. Z ww. pisma z dnia [...] czerwca 2009 r. wynika, że K S.A. przetwarzała dane osobowe Skarżącego od dnia [...] kwietnia 2009 r. na podstawie umowy z dnia [...] kwietnia 2009 r. zawartej z L Bank S.A. w celu dokonywania wszelkich czynności faktycznych i prawnych zmierzających do uzyskania od dłużników banku wierzytelności należnych mu z tytułu prowadzonej działalności bankowej.

W piśmie z dnia [...] lutego 2012 r. K S.A. wyjaśniła ponadto, że posiada dane osobowe Skarżącego jedynie w celu i na potrzeby związane z postępowaniem administracyjnym toczącym się obecnie przez GIODO, a jako podstawę prawną ich przetwarzania w tym celu podano art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych, motywując to „koniecznością wzięcia czynnego udziału w postępowaniu administracyjnym w związku z przedmiotowym zapytaniem ze strony GIODO”.

Odnosnie do przetwarzania danych osobowych przez L Bank S.A. odpowiedzi udzielił C Bank Polska S.A. jako następcą prawnym L Bank S.A. (w aktach sprawy pełny odpis z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, potwierdzający zmianę nazwy banku z dniem [...])

września 2011 r.). Wskazano, że Skarżący zawarł z Bankiem trzy umowy kredytu na zakup towarów/usług: 1) nr [...] z dnia [...] stycznia 2006 r., która zgodnie z wyrokiem sądu z dnia 8 grudnia 2009 r., prawomocnym z dniem 23 lutego 2010r., wygasła w dniu [...] lutego 2007 r., „kredyt został przez Bank spisany z umorzeniem w dniu [...]04.2010 r.”; 2) nr [...] z dnia [...] października 2006 r., która wygasła w dniu [...] stycznia 2007r.; 3) nr [...] z dnia [...] września 2007 r., która wygasła dnia [...] grudnia 2009 r. Dane osobowe Skarżącego przetwarzane są w „Zbiorze osób (i ich współmałżonków), którzy zawarli z L Bankiem umowę o kredyt konsumpcyjny oraz ich poręczycieli”. Zakres przetwarzanych danych obejmuje: dane identyfikujące osobę, dane administracyjne osoby, dane dotyczące zawartych umów, informacje marketingowe, w szczególności czy osoba zgłosiła sprzeciw wobec przetwarzania danych w celach marketingowych, informację o zrealizowanych kontaktach. Dodano, że szczegółowy zakres danych Skarżącego zawierają wydruki z systemu informatycznego, załączone do wyjaśnień. Podano, że obecnie w systemach informatycznych Bank przechowuje dane osobowe Skarżącego: imię, nazwisko, PESEL, data urodzenia, status klienta, adres, nr telefonu stacjonarnego i komórkowego, kod pocztowy, stan cywilny, informacja o osobach na utrzymaniu, informacja o posiadaniu innych produktów banku, informacja o wolnych środkach, informacja o zawartych umowach (nr umowy, data rozpoczęcia, typ produktu, status, kwota początkowa, suma należna), informacja o kontaktach z ostatnich 12 miesięcy, informacje dotyczące ryzyka, w tym informacja o zgłoszonym sprzeciwie wobec przetwarzania danych osobowych w celach marketingowych. Podano, że obecnie podstawę prawną przetwarzania przez Bank danych osobowych zgromadzonych na podstawie ww. umów stanowi art. 23 ust. 1 pkt 5 oraz art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych w związku z art. 74 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r. Nr 152, poz. 1223 ze zm.). Ponadto Bank przetwarza dane osobowe Skarżącego w celu ochrony przed roszczeniami klienta i rozpatrywania reklamacji na podstawie art. 117 i 118 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz.93 ze zm.) w związku z przepisami tej ustawy wskazującymi ewentualne podstawy prawne roszczeń, zwłaszcza dotyczącymi roszczenia odszkodowawczego (art. 471 Kc), roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia (art.405 i nast. Kc), zadośćuczynienia (art. 445 Kc). Podano, że okres przechowywania przez Bank danych osobowych Skarżącego wynosi 10 lat od daty wygaśnięcia poszczególnych umów. Bank wskazał, że: „Obecnie w Banku nie jest rozpatrywana żadna reklamacja złożona przez Pana M. K., w tym w oparciu o podstawy prawne roszczenia wskazane powyżej, co jednak nie wyklucza – z uwagi na brak upływu terminów przedawnienia – że traka reklamacja nie zostanie złożona przez klienta w przyszłości. Bank obecnie w oparciu o art. 23 ust. 1 pkt 5 przetwarza dane osobowe Pana M. K., gdyż jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionego celu administratora, jakim jest ochrona przed roszczeniami klienta. Aktualnie jest to niezbędne w toczącym się przedmiotowym postępowaniu przed Generalnym Inspektorem Ochrony Danych Osobowych”.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Ustawa o ochronie danych osobowych określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). Przetwarzanie danych osobowych (przez które w myśl z art. 7 pkt 2 ustawy rozumie się jakiegokolwiek operacje wykonywane na tych danych, w tym ich udostępnianie) jest zgodne z prawem wtedy, gdy ich administrator legitymuje się jedną z materialnych przesłanek dopuszczalności przetwarzania, wymienionych w art. 23 ust. 1 ustawy. W

myśl tego przepisu przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne nie tylko wtedy, gdy osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1), ale też gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2), gdy jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (pkt 5). Za prawnie usprawiedliwiony cel, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, uważa się, w myśl art. 23 ust. 4 pkt 2 ustawy, w szczególności dochodzenie roszczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Potwierdził to w wyroku z dnia 6 czerwca 2005 r. (sygn. akt I OSP 2/2005) Naczelny Sąd Administracyjny. Sąd uznał za uzasadnione twierdzenie, że przekazywanie danych w celu dochodzenia roszczeń wynika z art. 23 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 23 ust. 4 pkt 2 ustawy. W świetle powyższego windykację wierzytelności należy uznać za realizację przez administratora danych prawnie usprawiedliwionego celu, który obejmuje prawo do uzyskania od dłużnika należnego świadczenia.

Jednak decydujące znaczenia dla rozstrzygnięcia, jakie musi zostać wydane w tej sprawie, mają okoliczności ustalone w toku przeprowadzonego przez Generalnego Inspektora postępowania wyjaśniającego w tej sprawie, szczegółowo opisane powyżej w stanie faktycznym decyzji.

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że L Bank S.A. na podstawie umowy zlecenia z dnia [...] kwietnia 2009 r. zawartej z K S.A. „zlecił przysługującą mu wobec Skarżącego wierzytelność do windykacji”. Na podstawie § 2 ust. 2 umowy ww. bank powierzył K S.A. przetwarzanie danych osobowych dłużników w zakresie niezbędnym do wykonania umowy, a spółka zobowiązała się do ich przetwarzania zgodnie z wymogami wynikającymi z przepisów o ochronie danych osobowych, w szczególności do ich należytego zabezpieczenia.

Podkreślenia wymaga, że z okoliczności sprawy wynika, że Sąd Rejonowy dla W. prawomocnym wyrokiem z dnia 8 grudnia 2009 r. (sygn. akt I C 622/09) ustalił, że zobowiązanie Skarżącego względem L Banku S.A., wynikające z umowy kredytu z dnia [...] stycznia 2006 r. o nr [...], wygasło z dniem [...] lutego 2007 r..

W związku z powyższym K S.A. wyjaśniła, że nie przetwarza danych osobowych Skarżącego w celach związanych z dochodzeniem od niego roszczeń, w celach windykacyjnych. Podano, że K S.A. posiada dane osobowe Skarżącego jedynie w celu i na potrzeby związane z postępowaniem administracyjnym toczącym się obecnie przez GODO, a jako podstawę prawną ich przetwarzania w tym celu wskazano art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy, motywując to „koniecznością wzięcia czynnego udziału w postępowaniu administracyjnym w związku z przedmiotowym zapytaniem ze strony GODO”. K S.A. przetwarza zatem obecnie dane osobowe Skarżącego w związku z udzieleniem wyjaśnień w niniejszym postępowaniu prowadzonym przez GODO.

Natomiast C Bank Polska S.A. (następca prawny L Bank S.A.) wyjaśnił, że łączące Bank i Skarżącego trzy umowy kredytu na zakup towarów/usług wygasły, w tym umowa nr [...] z dnia [...] stycznia 2006 r., która zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. z dnia 8 grudnia 2009 r., prawomocnym z dniem 23 lutego 2010r., wygasła w dniu [...] lutego 2007 r., „kredyt został przez Bank spisany z umorzeniem w dniu [...] 04.2010r.” Dane osobowe Skarżącego przetwarzane są w „Zbiorze osób (i ich współmałżonków), którzy zawarli z L Bankiem umowę o kredyt konsumpcyjny oraz ich poręczycieli, w zakresie szczegółowo opisanym w stanie faktycznym decyzji. Obecnie podstawę prawną przetwarzania przez Bank danych osobowych zgromadzonych na podstawie ww. umów stanowi art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych w związku z art. 74 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r. Nr 152, poz. 1223 ze zm.). W myśl art.

74 ust. 1 ww. ustawy zatwierdzone roczne sprawozdania finansowe podlegają trwałemu przechowywaniu. Według ust. 2 tego przepisu pozostałe zbiory przechowuje się co najmniej przez okresy wymienione w pkt 1-8. W myśl pkt 4 dowody księgowe dotyczące środków trwałych w budowie, pożyczek, kredytów oraz umów handlowych, roszczeń dochodzonych w postępowaniu cywilnym lub objętych postępowaniem karnym albo podatkowym - przez 5 lat od początku roku następującego po roku obrotowym, w którym operacje, transakcje i postępowanie zostały ostatecznie zakończone, spłacone, rozliczone lub przedawnione. Wskazać należy na przepisy rozdziału 8 „Przechowywanie danych” rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 1 października 2010 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków (Dz. U. Nr 191 poz. 1279 ze zm.). Stosownie do § 49 ust. 1 tego aktu prawnego Bank przestrzega zasad dotyczących przechowywania i ochrony danych określonych w przepisach art. 71 ustawy [o rachunkowości – przyp. GI] i odrębnych przepisach, z zastrzeżeniem ust. 2. W myśl ust. 2 tego przepisu Bank przechowuje dowody księgowe w oryginalnej postaci przez okres wynikający z przepisów art. 74 ustawy [o rachunkowości]. Ponadto Bank przetwarza dane osobowe Skarżącego w celu ochrony przed roszczeniami klienta i rozpatrywania reklamacji na podstawie art. 117 i art. 118 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 ze zm.) w związku z przepisami tej ustawy wskazującymi ewentualne podstawy prawne roszczeń, w szczególności dotyczącymi roszczenia odszkodowawczego (art. 471 Kc), roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia (art. 405 i nast. Kc), zadośćuczynienia (art. 445 Kc). Według tych przepisów okres przechowywania danych osobowych Skarżącego wynosi 10 lat od daty wygaśnięcia poszczególnych umów. Bank wyjaśnił, że obecnie nie jest rozpatrywana żadna reklamacja Skarżącego, natomiast w celu ochrony przed roszczeniami klienta Bank przetwarza obecnie dane osobowe Skarżącego w związku z niniejszym postępowaniem administracyjnym prowadzonym przez GODO.

W tym miejscu warto powołać wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 grudnia 2004 r. (sygn. akt III SA/Wa 420/04), w którym sąd stwierdził, że: „Artykuł 74 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości określa obowiązek przechowywania określonych dokumentów księgowych jedynie dla celów bilansowych i, choć jest w oczywisty sposób niespójna z regulacją zawartą w art. 86 Ordynacji podatkowej, który nakazuje podatnikom obowiązany do prowadzenia ksiąg podatkowych przechowywać księgi i związane z ich prowadzeniem dokumenty do czasu upływu okresu przedawnienia zobowiązania podatkowego, nie może mieć zastosowania do spraw podatkowych. Wykazany brak spójności pomiędzy przepisem art. 74 ustawy o rachunkowości z art. 86 Ordynacji podatkowej nie może zwolnić - i nie zwalnia - z obowiązków wynikających dla podatników z przepisów Ordynacji podatkowej”. Wprawdzie ww. orzeczenie odnosi się do relacji pomiędzy art. 74 ustawy o rachunkowości a art. 86 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 ze zm.), to jednak analogicznie można go odnieść do relacji między art. 74 ustawy o rachunkowości a ww. przepisami Kodeksu cywilnego wskazującymi okresy przedawnienia i przyznać im pierwszeństwo.

Postępowanie powadzone przez GODO ma na celu wydanie decyzji administracyjnej na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych. Wg tego przepisu w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności: usunięcie uchybień (pkt 1), uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych (pkt 2), zastosowanie dodatkowych środków zabezpieczających zgromadzone dane osobowe (pkt 3), wstrzymanie przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego (pkt 4), zabezpieczenie danych lub przekazanie ich innym

podmiotom (pkt 5), usunięcie danych osobowych (pkt 6). Z powyższego wynika, że sformułowane przez ww. organ nakazy służą przywróceniu w rozpoznawanej sprawie stanu zgodnego z prawem. Zarazem podkreślenia wymaga, że decyzja administracyjna GIODO jest zawsze aktem o charakterze konkretnym i indywidualnym, obejmującym ocenę prawną okoliczności faktycznych istniejących w chwili jej wydania, dokonaną w świetle obowiązujących w tym czasie przepisów prawa.

Wobec ustalenia w sprawie, że aktualnie ani Bank, ani K S.A. nie przetwarzają danych osobowych Skarżącego w celach windykacyjnych, natomiast proces archiwizacji tych danych przez Bank znajduje uzasadnienie w obowiązujących przepisach prawa (co oznacza spełnienie przesłanki legalności przetwarzania danych osobowych wymienionej w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych), brak jest podstaw do wydania przez Generalnego Inspektora w stosunku do skarżonych podmiotów jakiegokolwiek nakazu na podstawie powołanego art. 18 ust. 1. Warunkiem wydania rozstrzygnięcia, o którym mowa w tym przepisie, jest bowiem stwierdzenie istnienia stanu naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych w dacie wydania decyzji. Jak wyżej wykazano, w niniejszej sprawie taka sytuacja nie ma miejsca.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął jak na wstępie.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych i art. 129 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).